

[Henry Christensen.]

telig gik hin berømmelige Cæsar, efter at han havde overskredet Rubicon. Han sad jo nok ved magten i nogle år, forholdsvis få år, men det endte jo sørgeligt, og det var netop på dagen den 15. marts, den dato, hvorpå vi befinder os i dag. Det endte jo endda så sørgeligt, at Cæsar jo måtte lide døden ved et komplot, hvori også deltog nogle af hans samarbejdspartnere — jeg ved ikke, om det var nogle af dem, der var anbragt i 6 mands udvalget — og man kender jo Cæsars sidste udtalelse, der lød: „Også du, min søn, Brutus.“ Se, dengang i det gamle romerrige var navnet Brutus næsten lige så udbredt og kendt, som navnet Aksel nu er i Danmark.

Regeringen og socialdemokratiet har altså nu i dansk skattepolitik overskredet Rubicon. De har vel ikke startet en borgerkrig, men de har skabt langt større splittelse om den skattereform, der skal være gældende for hele den danske befolkning, end det havde været nødvendigt. Regeringen har valgt ensidighedens vej frem for formidlingens, og på hvilket grundlag skal nu den mest indgribende skattereform, som altså efter forslagsstillernes ønske skal gælde mange år ud i fremtiden, gennemføres? På grundlag af de to socialistiske partier, de to partier, der ved valget i november sidste år tilsammen fik 49,1 pct. af de afgivne stemmer. De har i dag her i tinget et snævert parlamentarisk flertal bag sig. De tre partier, som ikke blev repræsenteret, turde vist alle klart have sagt fra over for det, som hovedstriden nu står om, over for momsens. Jeg anfægter ikke, at regeringen har parlamentarisk ret, men jeg understreger den ensidighed, der ligger bag den afgørelse, der nu skal trumfes igennem — trumfes igennem, for ikke at bruge udtrykket majoriseres igennem.

Havde det nu været nødvendigt? Opgaven var en skattereform. Valget havde ændret den skattepolitiske situation på to afgørende områder. Regeringen havde fået sikkerhed for afskaffelse af fradragsreglen for så vidt angår statsindkomsts-katten, og den havde fået sikkerhed for indførelse af samtidigheds- eller kildeskatten. Selv de partier, der før valget havde været imod dette grundlag, havde accepteret det som forudsætning for en bred forhandling her i folketinget. Den socialdemokratiske regering var kommet i

den situation, at den kunne have samlet formentlig hele folketinget om en skattereform på grundlag af sine egne to her nævnte hovedønsker. Men i samme øjeblik situationen var den, at momsens var blevet unødvendig, blev den pludselig af regeringen opstillet som et ultimatum. Regeringen og finansministeren havde jo ellers tit nok forklaret os, at momsens da kun var et tilbud til de borgerlige partier, den var finansministeren ikke forlovet med, og alligevel endte han med et så intimt kærlighedsforhold til momsens, at nu var det momsens, der skulle gives tilslutning til, ellers kunne der ikke blive bred forhandling.

Se, en sådan ændring kan ikke have haft saglige motiver, den må have haft taktiske motiver hos regeringen, og mon ikke hele landet er klar over, at det hænger sammen med, at socialdemokratiet den 23. november om morgenen så pludseligt ændrede sit forhold til SF og nu erklærede sig villig til at handle, også i forhold til SF, i strid med de erklæringer, statsministeren tidligere havde fremsat? Det parti, som man hidtil havde bekæmpet, og hvis fører gennem så mange år havde været socialdemokratiets mest uskældte modstander, skulle nu pludselig omklamres. SF skulle omklamres under venskabs maske, og det skulle tvinges til at tage ansvar for noget upopulært; hertil var momsens velegnet. Takken for SF's hensynsløse udnyttelse af boligforliget skulle øjensynlig være, at alle SF's 20 medlemmer på fredag skal op og stå ved afstemningen om den moms, som så mange af dem under valgkampen klart og kategorisk havde taget afstand fra.

Hr. Aksel Larsen stillede sig villigt til rådighed i samarbejde med socialdemokratiet på det grundlag. Hvert eneste af SF's folketingsmedlemmer bør i hvert fald bruge tiden indtil på fredag til at betænke, at det er af deres afstemning det afhænger, hvorvidt der skal gennemføres en moms i Danmark på bogstavelig talt hver eneste vareomsætning. Hr. Vivike, hr. Skråppenborg-Nielsen, og jeg kunne nævne andre af de ærede medlemmer, har talt stærkt nok imod. Nu får de mulighed for at vise, om de også har mands- og modshjerte til at vedstå, hvad de så ofte havde erklæret. (*Munterhed*). Statsministeren ler — det er øjensynligt ad hans nye samarbejdspartnere.